

22. 11. 1794, Mayfair, Londýn

Paní Millicent Woolahanová se znovu opatrně rozhlédla po rušné Bond Street. Byl vzácně slunečný podzimní den, proto po prestižní londýnské promenádě proudily davy lidí, většinou příslušníků těch nejvyšších vrstev. Viděla dámy oblečené podle poslední módy nebo spěchající do jednoho z nesčetných módních salónů, aby se podle poslední módy oblékly, i gentlemany v upjatých kabátcích s vysokými límci. Paní Woolahanová se musela mýlit, nikdo za ní nešel, mladík oblečený v prostém oblýskaném kabátu s vlněnou čapkou na hlavě by zde byl příliš nápadný.

Pak ho zahlédla znovu.

Asi dvacetiletý muž s tmavě blond vlasy držel v obou rukou objemné krabice s klobouky a kráčel dva kroky za jakousi draze oblečenou korpulentní dámou ve středních letech. Kdyby si ho paní Woolahanová nepovšimla již dříve, považovala by ho jen za dalšího sluhu doprovázejícího svou paní na nákupy. A také kdyby z ní samé, byť jen na okamžik, spustil oči. Nepokoušel se předstírat, že ji nesleduje, dokonce se jí zdálo, jako by se na ni usmál. Paní Woolahanová věděla, co po ní chce. Kdyby věřila, že ji nechají na pokoji, bez váhání by vydala záhadnou zásilku, kterou dostala od svého manžela z Indie. Od svého nedávno zesnulého manžela.

V náhlém záchvatu paniky zabočila do prvních otevřených dveří, kolem kterých procházela. Jak zjistila za okamžik, patřily kloboučnictví. Nestačila si přečíst nápis, ale podle bohatě oblečených dam prohlížejících a zkoušejících si vystavené klobouky i čepce se jistě jednalo o luxusní obchod. Těch byla ostatně na Bond Street většina. Rychle se rozhlédla po lidech kolem – nakupujících dámách i jejich více či méně znuděně se tvářících protějšcích, protože ji napadlo,

že by mohla někoho požádat o pomoc. Jenže co by řekla? Že ji sleduje někdo, koho v životě neviděla? Že dostala od manžela balíček, o který má někdo zjevně velký zájem, i když ona sama nemá ponětí, co je jeho obsahem?

Náhle zpozorněla, když spatřila dvě mladé ženy. Nebyli to první lidé, které tu poznala, vysoká londýnská společnost byla uzavřená a většina jejích členů se alespoň od vidění znala, ale tyto dvě byly něco jiného. Drobná plavovláska držící slaměný klobouk s růžovou stuhou byla lady Janette, vikomtessa z Wavesbury, a v její o dobrých osm palců vyšší čerňovlasé společnici poznala paní Woolahanová její švagrovou lady Margaret, markýzu De Guignes. Napadlo ji, že právě je by o pomoc požádat mohla, zaslechla o Wavesburyové i De Guignesově rodině spoustu prazvláštních klepů, ale pak se rozhodla jinak. Byl v tom i díl odplaty. Vikomt William Wavesbury, manžel lady Janette a bratr lady Margaret, byl dědic jednoho z nejbohatších panství v Anglii. Dcera paní Woolahanové Cecilie absolvovala svůj debut před více než rokem a ona ve skrytu duše doufala, že by mohla upoutat pozornost mladého perspektivního vikomta, budoucího hraběte. Jenže pak se odnikud zjevila tahle přivandrovalá Francouzka a bylo po všech nadějích.

Paní Woolahanové neušlo, že zatímco si obě mladé dámy se smíchem zkoušely klobouky, odložily si pompadúrky na malý stolek. Dlouho neváhala, vylovila kulaté kožené pouzdro, které ji tolik tížilo, a nenápadně ho vložila do jedné z taštiček. Pak se jala předstírat, že si prohlíží vystavený čepec, a čekala, jestli její čin zůstal nepovšimnut.

Lady Margaret si nasadila na hlavu ohromný čepec, určený nejspíš pro o čtyřicet let starší ženu, a lady Janette vyprskla smíchy. Bylo jasné, že ani jedna se ve skutečnosti nechystá nic koupit, ale personál kloboučnictví samozřejmě ani nenapadlo, aby tak významné ženy požádal o odchod. Paní

Woolahanová si opovržlivě odfrkla a na okamžik zapomněla na své starosti. To na ni by takové ohledy jistě nebrali. Konečně obě vrátily klobouk i čepec na podstavce a chystaly se k odchodu. Vtom si však paní Woolahanová uvědomila svoji chybu – pompadúrku s ukrytým pouzdrém si nevezala lady Janette ale lady Margaret. Dokonce i barevný vkus měla ta zatracená Francouzka podivný!

Už se však nedalo nic dělat. Paní Woolahanová si přesto oddychla, jako by jí z ramen spadlo těžké břemeno. Pouzdro s papíry pokrytými zdánlivě nesouvisejícími číslicemi a písmeny už nebylo její starostí. Vesele a zpříma vyšla zpět na ulici a hned zamířila nejkratší cestou k Piccadilly a pak k domovu.

Když ji z ničeho nic uchopily silné ruce a zavlekly do čekající drožky, nestačila ani vykřiknout. Únos byl tak rychlý, že si ho málokterý z kolemjdoucích stačil vůbec všimnout, natož jí pomoci. Znamý světlovlasý mladík jí vzápětí přes hlavu přetáhl plátěný pytel páchnoucí po bramborách. Kočí práskl do koní a vůz nabral směr na východ, pryč z Mayfair, potom dál podél řeky, kolem Toweru a až k dokům ve Wappingu. Paní Woolahanová to nemohla vědět, ale projížděli těmi nejhoršími a nejnebezpečnějšími částmi Londýna, přesto se nikdo neodvážil černý vůz zastavit. Dokonce na několika místech se mu místní ranaři uctivě klidili z cesty.

Mohlo to trvat hodinu, ale také celý den, než paní Millicent Woolahanové její únosci znovu odkryli oči. Seděla na rozvrzané židli v nějaké poloprázdné místnosti, na zápěstí cítila hrubé provazy. Jediným rozbitým oknem sem vnikalo světlo a také pach Temže. Byli tu s ní pouze dva lidé – její mladý únosce a jakýsi o něco starší muž. Nebylo na něm nic zvláštního, paní Woolahanová ho nejspíše nikdy neviděla,

ale přísahat na to nemohla. Chlapů, jako byl on, mījela tucty a nikdy jim nevěnovala pozornost. Čtyřicátník s korunou us-
tupujících tmavých vlasů nebyl nijak zvlášť vysoký, ale měl široká ramena a svaly jako člověk, který se žíví manuální prací. Také oblečení by tomu odpovídalo – prostá lněná ko-
šile, rozepnutá hnědá vesta a volné kalhoty mohly patřit kde-
jakému přístavnímu dělníkovi. Jen boty měl kvalitní, vysoké
kožené holínky musely stát více než vše, co tu zatím paní
Woolahanová viděla. A stačilo, aby promluvil, a bylo jasné,
kdo je tu velitel.

„Říkals, že to bude mít u sebe, zatraceně,“ zaklel, když ji
mladší muž znovu pečlivě šacoval. „Tak mluv, ženská prokla-
tá! Kams to dala?“

Také podle akcentu se mohlo jednat o přístavního dělníka,
i když o tom paní Woolahanová upřímně pochybovala. Nemu-
sel jí vysvětlovat, na co se jí ptá. Zalapala po dechu, strachem
stažené hrdlo ji zradilo. Její věznitel si to ale vyložil jinak.
Od pasu vytáhl dlouhý nůž, jaký obvykle používají řezníci na
porcování masa, a teatrálně palcem vyzkoušel jeho ostří.

„Eště mi ráda všechno vyklopíš,“ oznámil jí. „Tvrdsí než
seš ty mě eště prosili, aby mohli mluvit.“

Paní Woolahanová si odkašlala, konečně našla znovu řeč.
„Řeknu vám vše. Už to nemám.“

„Nechala jste to doma? Nelžete, viděl jsem, jak si to pouz-
dro berete,“ oznámil jí mladík skoro přátelsky.

„Ano..., ne..., ale už to nemám.“

„A kams to dala, zatracená ženská?“ pobídl ji muž s no-
žem netrpělivě.

„Já..., já to někomu dala,“ odpověděla paní Woolahanová
zmateně.

„Ale kdy?“ zeptal mladík klidněji. „Sledoval jsem vás od
vašeho domu až na Bond Street. S nikým dalším jste po cestě
nemluvila.“

„Kloboučnictví...“ vyhrkla. „Dala jsem to do tašky.“

„Či tašky?“

Paní Woolahanová si nervózně poposedla. „Lady Margaret, markýze De Guignes.“

„Dcery generála Wavesburyho? Ženy Paula Tremblaye, markýze De Guignese?“ ubezpečil se její starší únosce.

Paní Woolahanová na něj překvapeně pohlédla. Jeho znalosti ji překvapily. „Ano, té.“

Mladík si povzdchl, muž s nožem odporně zaklel.

„Ale možná o tom ani neví,“ snažila se jim zavděčit. „Strčila jsem jí to pouzdro do pompadúrky, když se nedívala. A i kdyby..., ani já nevím, co ta čísla a písmena znamenají...“

Starší muž se zamyšleně podíval na mladíka, paní Woolahanová pro něj přestala existovat.

„De Guignesův dům je zatracená pevnost,“ řekl ten starší zdánlivě bez souvislosti.

„Dokážu to, otče,“ ubezpečoval ho mladík. „Víš, že jestli to někdo dokáže, jsem to já.“

Starší muž několik vteřin stál bez hnutí pohroužený v myšlenkách.

„Dobře, věřím ti. Máš pravdu, si nejlepší z mejch lidí. Krev se nezapře. Francouzi slíbili spoustu prachů za tu zatracenou věc, nemůžem to jen tak nechat plavat. A nejde jenom vo prachy... Musíš si pospíšit, estli ta bába mluví pravdu, nemám čas. Ta Wavesburyho holka nesmí nic zjišťit a Bourseiller přijede do Londýna už brzo. Estli budu mít prázdný ruce, nejenom že nezaplatí, ale ani mi nepomůže s mym plánem.“

Mladík během jeho řeči přikyvoval. „Tedy dnes v noci. Půjdu se raději připravit. Co teď s touhle?“ rukou ukázal na paní Woolahanovou. „Víc toho neví.“

Když jeho otec přikývl, otevřela ústa, aby je ujistila, že když ji propustí, nikomu nic neřekne. Starší muž se pohnul

bleskově, z ničeho nic, jako útočící škorpion. Paní Woolahánová stačila jen zalapat po dechu, když jí čepel nože vnikla do prsou. Byla tak překvapená, že bolest ani nestačila cítit.

Zvuk čehosi kovového narážejícího o dubové parkety se rozlehl ztichlou noční ložnicí tak hlasitě, jako by tu pochodoval celý regiment vojáků. Margaret se probudila a prudce se na lůžku posadila. Okamžik jí trvalo uvědomit si, kde je. Vedle ní se ozvalo rozespalé zakňourání.

Byla doma ve své posteli, ale její manžel neležel vedle ní, jak tomu obvykle bývalo. Paul měl nějaké dlouhé obchodní řízení, řekl, že se vrátí až zítra. Nebo vlastně možná již dnes. Nebýval pryč přes noc často, ale občas se to stávalo. Jiná žena by možná žárlila, ale ona ani po deseti letech manželství nepochybovala o jeho věrnosti nebo lásce. Jen jeho obchody, občas na samé hranici zákona, ho čas od času nutily setkávat se s partnery na ne právě obvyklých místech nebo v denní dobu. Nebála se o něj, věděla, že se o sebe umí postarat více než dobře, také slyšela od Janette, že by ho měl dnes doprovodit Margaretin bratr William. *Málokdo v Londýně, možná celé Británii, by dokázal ublížit mužům, jako jsou její manžel a bratr*, pomyslela si pyšně.

Přece jen však neležela sama, jejich šestiletá dcerka Jane se necítila večer dobře. Jednalo se jen o lehké nachlazení, jaká přinášelo lezavé podzimní počasí, přesto využila Paulovy nepřítomnosti a dovolila jí usnout společně s ní.

„Mamíí...“ ozvala se Jane a také se posadila.

Margaret zatajila leknutím dech, když uviděla, co je obě vytrhlo ze snů. V ložnici někdo byl, nějaký cizí muž, pokud dokázala v mdlém světle přicházejícím z ulice rozeznat. Byl celý v černém, dokonce i kolem hlavy měl obtočený černý šátek a tvář mu kryla černá maska, aby ho neprozradila světlá

plet'. Jen oči se mu leskly, jinak by si ho možná v rohu pokoje ani nevšimla.

„Kdo..., kdo jste? Co tady děláte?“ zeptala se nejprve zmateně, ale překvapení rychle vystřídal vztek.

V její ložnici neměl nikdo cizí co dělat, zvláště když tu s ní byla malá Jane!

„Ticho! Nekřičte, nebo...!“

Bleskově přiskočil k sedící Jane a dlaní v černé rukavici přidusil její vyděšený výkřik. Druhou rukou ji pak znehybnil. Margaret se musela přemoci, aby se hned nepokusila své dceři pomoci. Viděla, že je připraven jí jediným trhnutím zlomit vaz. U šestiletého děvčátka by to nevyžadovalo téměř žádné úsilí.

Zeptala se, co nejklidněji dokázala: „Co po nás chcete? Prosím, neubližujte jí. Chcete peníze, šperky...? Nebo snad...? Jen ji nechte být, udělám cokoliv.“

Její zjitřená mysl vykouzila ty nejdivočejší představy. Zasllechla klepy, že ve slavné sázkové knize v klubu White's jsou vypsány ohromné sumy na sázku, který člen ji jako první přesvědčí, aby se stala jeho milenkou.

„Nikomu nechci ublížit,“ ujistil ji vetřelec šeptem. „Chci jen to pouzdro. Dejte mi ho a půjdu.“

„Pouzdro?“ nechápala.

„Kožený válec s papíry,“ vysvětloval muž netrpělivě. „Máte ho v tašce.“

Hlavou pokynul ke stolku, kam včera pohodila pompadúrku společně s dalšími věcmi. Vetřelec se k ní zjevně pokoušel dostat, když je obě probudil.

„Nic takového...“

„Podívejte se,“ skočil jí do řeči. „Dejte mi to a já půjdu.“

Jane tlumeně vzlykla, i ve tmě Margaret rozeznala, jak se třese. Musela být bez sebe hrůzou, přesto neplakala ani se nepokoušela osvobodit.

„Neboj se, drahoušku. Nic se neděje. Je to jen hra, maminka je hned u tebe,“ pokusil se ji uklidnit.

Pomalou vstala a vydala se ke stolku. Měla na sobě jen tenkou noční košili, ale župan nechala být, na stydlivost nebyla vhodná doba. Cítila na sobě mužův pohled, když se přehrabovala v taštičce.

„Vysypte to na postel,“ přikázal jí, ale ona neposlechla, protože mezitím její prsty našly předmět, který tam neměl být.

A také další věc, takovou, jakou by v dámském módním doplňku čekal jen málokdo.

„Hledáte toto?“ ukázala mu v levé ruce kožený válec, který v životě neviděla.

„Ano, dejte mi to. Hned!“ přikázal vetřelec.

Margaret horečně uvažovala. Vloupat se do šlechtického domu, ohrožovat markýzu a její dceru, to byly těžké zločiny. V zemi, kde se někdy věšelo za ukradenou šunku, mohl v případě zatčení vetřelec očekávat jen jediný rozsudek. Neměl co ztratit, a pokud předmět v její ruce byl tak důležitý, jistě nebude chtít, aby o něm někomu řekla. Svědky si nemohl dovolit, markýza věděla, že jen tak neodejde.

„Prosím, tady to je,“ řekla a hodila pouzdro na postel.

Muž v černém se pro něj natáhl a na okamžik polevil v pozornosti. Margaret, která měla stále pravou dlaň ukrytou v tašce, teď vytáhla malou pistoli, kterou už stačila natáhnout. Vetřelec stál, Jane seděla a byla malá. Její hlava s černými rozpuštěnými vlásky mu sahala sotva do výšky břicha. Téměř celou horní polovinu těla měl odkrytou a markýza byla sotva dva yardy od něj. Byl to snadný výstřel i pro daleko horšího střelce, než byla Margaret, přesto se jí tajil hrůzou dech, když se Jane mihla před hlavní pistole. Když stiskla spoušť, mířila proto vysoko.

Rána byla v tiché ložnici ohlušující.

Muž v černém sebou trhl a bez hlesu se zhroutil na postel, okamžitě mrtvý. Kulka malé ráže ho zasáhla přesně do prostřed čela.

„Proboha, Jane...“

Silou, kterou by v sobě nikdy nehledala, Margaret shodila na podlahu mrtvolu, která uvěznila nohy její dcery. Vzápětí už sevřela děvčátko v náručí. Byla to nakonec ona a ne Jane, kdo se rozplakal.

Její dcerka ji nejistě pohládila po vlasech. „To bude dobré, mami.“